

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 143, Έτος 14ο, Μαΐος - Ιούνιος 2008

Η αθέατη πλευρά της απελευθερωμένης οικονομίας

Το εμπνευσμένο οικονομικό σύστημα που έχει παγιωθεί σήμερα σ' ολόκληρο τον κόσμο, είναι αυτό της «ελεύθερης οικονομίας». Σ' εμάς μάλιστα τους Έλληνες έχει γίνει πλέον και παραδοσιακό, μια και από πολλών ετών ανήκουμε στην καπιταλιστική Δύση.

Οι διαπρεπείς σύγχρονοί μας οικονομολόγοι, έχουν επινοήσει ένα φυσιολογικό τρόπο ανάπτυξης της αγοράς, όπου οι τιμές των προϊόντων διαμορφώνονται ελεύθερα -λόγω του εμπορικού ανταγωνισμού-, όπου κανείς έμπορος δεν δύναται υπερβολικά να τις υψώσει συγκρατούμενος από τον γειτονικό του συνάδελφο που θα εμπορευέται φθηνότερα. Μας είναι λοιπόν πολύ γνωστές οι συμβουλές αρμοδίων κρατικών παραγόντων που μας συνιστούν να κάνουμε ένα μικρό περίπατο παρά πάνω, για να επωφεληθούμε από καλύτερες τιμές και καμιά φορά και από βελτιωμένα προϊόντα. Και τον εαυτό μας εξυπηρετούντες και την αγορά εξισορροπούντες!

Το σύστημα αυτό της ελεύθερης διαμόρφωσης των τιμών «εστέφθη υπό πλήρους επιτυχίας», μια και ο φιλότιμος καλοπροαίρετος αγοραστής γυρίζει ακόμα στις κεκανονισμένες περιφορές του περί τον ήλιον, ενώ ο άξονάς του, το απελευθερωμένο εμπόριο, ακλόνητο και σταθερό απολαμβάνει τους καρπούς τής προς τα άνω ελευθερίας του θριαμβευτικά!

Βέβαια κάποια ώρα, διορθώνει ο Πρωθυπουργός της χώρας μας παρεμβαίνοντας με την φράση: «άλλο πράγμα η ελευθερία και άλλο η ασυδοσία»!

(Συνέχεια στη σελ. 2)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Κάλιστου Γουέαρ

Ο Ορθόδοξος έχει πλήρη συνείδηση πως ανήκει σε μια κοινότητα. «Γνωρίζουμε πως όποιος από μας πέσει», έγραφε ο Χομιάκωφ, «πέφτει μόνος του, κανείς όμως δεν σώζεται από μόνος του. Σώζεται ως μέλος της Εκκλησίας, μαζί με όλα τα άλλα μέλη της».

Είναι όμως σίγουρο πως η Ορθόδοξη Εκκλησιολογία είναι πνευματική και μυστική υπό την έννοια πως η Ορθόδοξη θεολογία ποτέ δεν ασχολείται με την επίγεια πλευρά της Εκκλησίας μεμονωμένα, αλλά θεωρεί πάντοτε την Εκκλησία «εν Χριστώ και αγία Πνεύματι». Ολόκληρη η Ορθόδοξη Εκκλησιολογία έχει ως αφετηρία την ιδιαίτερη σχέση που υφίσταται μεταξύ Εκκλησίας και Θεού. Τρεις φάσεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ν' αποδώσουν αυτή τη σχέση: η Εκκλησία είναι: α) εικόνα της αγίας Τριάδας, β) Σώμα Χριστού και γ) μια συνεχής Πεντηκοστή. Η Ορθόδοξη Εκκλησιολογία είναι Τριαδική, Χριστολογική και «Πνευματολογική».

α) Εικόνα της αγίας Τριάδας. Όπως ακριβώς κάθε πρόσωπο έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού, έτσι και η Εκκλησία ως όλον είναι εικόνα του εν Τριάδι Θεού, αναπαράγοντας πάνω στη γη το μυστήριο της ενότητας και της ποικιλίας. Στην αγία Τριάδα τα τρία πρόσωπα είναι ένας Θεός, χωρίς όμως να παύουν να είναι τέλεια πρόσωπα. **Στην Εκκλησία ένα πλήθος διαφορετικών ανθρώπων ενώνεται σ' ένα σώμα, στο οποίο όμως ο καθένας και η καθεμιά διατηρεί ατόφια την προσωπικότητά του.** Το κάθε πρόσωπο της αγίας Τριάδας κατοικεί στο άλλο και (Συνέχεια στη σελ. 3)

α) Εικόνα της αγίας Τριάδας. Όπως ακριβώς κάθε πρόσωπο έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού, έτσι και η Εκκλησία ως όλον είναι εικόνα του εν Τριάδι Θεού, αναπαράγοντας πάνω στη γη το μυστήριο της ενότητας και της ποικιλίας. Στην αγία Τριάδα τα τρία πρόσωπα είναι ένας Θεός, χωρίς όμως να παύουν να είναι τέλεια πρόσωπα. **Στην Εκκλησία ένα πλήθος διαφορετικών ανθρώπων ενώνεται σ' ένα σώμα, στο οποίο όμως ο καθένας και η καθεμιά διατηρεί ατόφια την προσωπικότητά του.** Το κάθε πρόσωπο της αγίας Τριάδας κατοικεί στο άλλο και

(Συνέχεια στη σελ. 3)

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΧ Η τελευταία λειτουργία

Οι πολιορκημένοι δεν έχουν ανάγκη από κατασκόπους ούτε από λιποτάκτες για να μάθουν τι τους περιμένει. Νοιώθουν πως η έφοδος είναι άμεση κι η αγωνία μιας υπεράνθρωπης αποστολής, μέσα στον τρομακτικό κίνδυνο που τους απειλεί, βαραίνει την πτοημένη Πόλη σα μαύρος ουρανός καταιγίδας. Οι πληθυσμοί, οι χωρισμένοι απ' τις θρησκευτικές διαμάχες και τις αιρέσεις, στην τελευταία αυτή στιγμή ενώνονται αδιάσπαστα. Μόνο ο έσχατος κίνδυνος προκαλεί παρόμοια παραδειγματικά φαινόμενα.

Για να κατανοήσει ασφαλώς ο καθένας τι έχει να υπερασπίσει: την πίστη του, το δοξασμένο μεγαλείο των περασμένων, ένα κοινό πολιτισμό, το βασίλειό του, ο Αυτοκράτορας οργανώνει μια συγκινητική τελετή: Με διαταγή του ο λαός ολόκληρος, ορθόδοξοι και καθολικοί, ιερωμένοι, πολίτες, γέροι, γυναίκες και παιδιά μαζεύονται σε μια μεγάλη σύναξη για λιτανεία. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα, μα ούτε και την επιθυμία να μείνει στο σπίτι. Όλοι από τον πιο πλούσιο ως τον πιο φτωχό, ψάλλοντας το «Κύριε ελέησον» παίρνουν μέρος στην επίσημη πομπή, που διασχίζει όλη την Πόλη. Επί κεφαλής βαδίζουν ιερείς κρατώντας τις άγιες εικόνες και τα ιερά κει-

μήλια που βγάζουν απ' όλες τις εκκλησίες. Την ίδια ώρα ο Κωνσταντίνος συγκαλεί τη γερουσία, τους άρχοντες, τους ευγενείς και τους αρχηγούς και προσπαθεί να φλογίσει το θάρρος τους με μια τελευταία του εμπνευσμένη προσφώνηση. Δεν μπορεί βέβαια να τους υποσχεθεί πλούσια λάφυρα, όπως ο Μωάμεθ. Μα περιγράφει με τα λόγια του την ύψιστη τιμή που θα περιέλθει στη Χριστιανοσύνη και στη Δύση ολόκληρη, αν κατόρθωναν ν' αποκρούσουν την αποφασιστική έφοδο του εχθρού και μαζί τον τρομερό κίνδυνο που τους περιμένει αν υποκύψουν στους βάρβαρους πολιορκητές. Ο αυτοκράτορας κι ο σουλτάνος αντι-

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Η αθέατη πλευρά της απελευθερωμένης οικονομίας

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Σωστή η παρατήρηση. Έλα όμως που το έδαφος στη χώρα μας τελευταία έχει γίνει υπερβολικά ολισθηρό, και οι επιθυμούντες ακόμα εκ των επιχειρηματιών και εμπόρων να συγκρατηθούν σε λογικά τιμαριθμικά επίπεδα... άθελά τους διολισθαίνουν προς την ασυδοσία...

Δυστυχώς, δεν ακούστηκαν και τίποτα ηχηρά πρόστιμα να υπερασπιστούν τον εγκαταλελειμμένο καταναλωτή, ούτε διατιμήσεων και «πλαφόν» υπαιτιγμοί να αναχαιτίσουν την εφηβική ορμή του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού. Όπως φαίνεται, και η υποτυπώδης βία είναι παραδεκτή για την ευγενεστάτη ενασχόληση της παραδολατρειάς των ολίγων! Δεν πρέπει να παραβιάζεται ο «Χρυσός Κανών» της ελεύθερης διαμόρφωσης των τιμών, που έχει επινοήσει η σύγχρονη οικονομία, έστω κι αν κάποιος αναμίσξουν τα νόμιμά τους κέρδη με τον ενθουσιασμό και την προσωπική τους αισιοδοξία...

Η πλεονεξία, η αρπαγή, η εκμετάλλευση και ο μηδενισμός του εργαζόμενου και του καταναλωτή είναι εμπορικές «αρετές» εκτός προγράμματος. Αρετής παράσημα. Σιωπηροί θρίαμβοι. Βλέμματα πονηρής υπεροχής και επιτυχίας που δεν θα αργήσουν να οδηγήσουν σε πράξεις που θα είναι συνέπειες οργής! Αυτή είναι η αθέατη πλευρά της απελευθερωμένης οικονομίας, της έντεχνα παρηλλαγμένης!

«Άγε νῦν οἱ πλοῦσιοι», λέει ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος στους πλούσιους, τους πλεονέκτες στους άρχοντες και τους εκμεταλλευτές (Ιακ. ε' 1-6). Άντε τώρα, οι πλούσιοι που αλλάζει κάθετα πλέον το σκηνικό της υπάρξεώς σας. Κλάψτε, χωρίς όμως αποτέλεσμα για τις ταιλαιωρίες που σας έρχονται χωρίς ελπίδα αλλαγής και ανακούφισης!

Ο πλούτος σας σάπισε και τα πλούσιά σας πολυτελή ενδύματα έχουν γίνει σκοροφαγωμένα!

Το χρυσάφι και το ασήμι σας σκούριασαν και η σκουριά που τα έφαγε, τώρα θα τρώει κι εσάς σαν φωτιά. Εθησαυρίσατε για τον εαυτό σας σε ημέρες που θα κρίνουν το είναι σας.

Ο αποστερημένος μισθός των εργατών που θέρισαν τα χωράφια σας κραυγάζει και οι κραυγές των αδικημένων που μάταια διαμαρτύρονται, ως εκβαλλόμενες ενόπιον ψυχρών και ανύψων τοίχων, έχουν αγγίξει τα ότα της Θείας Δικαιοσύνης.

Αφηνιάσατε πάνω στη γη και κατασπαταλήσατε πλούτη που θα μπορούσαν ν' ανακουφίσουν τις ανάγκες

πολλών και να διώξουν την απόγνωσή των. Θρέψατε τις καρδιές σας κατάλληλα παχυμένες για την μάχαιρα της δικαιοσύνης.

Αγνοείτε, καταδικάζετε, φονεύετε τον δίκαιο, τον αδύνατο, όταν είστε σίγουροι ότι δεν μπορεί να σας αντιταχθεί.

Αυτά είναι που μας λέει σχετικά με την πλεονεξία των πλουσίων ο Αδελφόθεος Ιάκωβος πριν 2000 χρόνια και δεν του τα ψιθύρισαν κάποιοι... κομμουνιστές, αλλά προσωπικά ο ίδιος τα διεπίστωσε μέσα στην κοινωνία που ζούσε.

Εθεώρησε συνειδησιακό καθήκον του να τα ομολογήσει, να τα βροντοφωνάξει και να τα χαρακτηρίσει σαν σημαντικά αρνητικά γεγονότα αναγκαία να θεραπευθούν και όχι να απωθηθούν σε ένα φανταστικό «μεγαλόψυχο» υποσυνείδητο!

Ποιος πλούσιος και ποιος καπιταλόπιστος διατηρών ανθρώπινα αισθήματα θα μπορούσε να αντέξει τα πύρινα αυτά λόγια του Αγίου Ιακώβου; Μόνο με αοριστολογίες ψυχικής πάρωσης μπορεί κανείς να αντιπαρέρχεται την διά του αργού θανάτου κατάδικη των εξαθλιωμένων οικονομικά αδελφών του.

Το κακό πλέον εκδηλώνεται συγκεκριμένο και εμπράγματο. Σφίγγει τον κλοιό με το βαρύ πυροβολικό των πετρελαϊκών εξωφρενικών βομβαρδισμών και ακολουθούν οι πεζικές δυνάμεις της ασυγκράτητης πλεονεξίας πανταχόθεν να πιάζουν με αντικειμενικό σκοπό το λαϊκό φρόνημα να εξουθενωθεί, να σηκώσει τα χέρια ψηλά, να υποδουλωθεί!

Δεν είναι καθόλου τυχαία τα πράγματα, αλλά αποβλέπουν στη συντριβή του λαϊκού σθένους, μια και χειραγωγούμεθα πλέον από πολυεθνικά παχύδερμα, πιεζόμενοι κι από τα «στοργικά» κρατικά ευκαιριακά πρόστιμα που δεν αγγίζουν τους πάντες!

Ο πόλεμος των εμπορικών συμφερόντων εκδηλώθηκε πρώτα με τα φόβητρα των τρελών αγελάδων, τις διοξίνες, τα γριπιασμένα πουλερικά, τα διάφορα ανύποπτα επιβλαβή για την υγεία προϊόντα, και σήμερα με το μολυσμένο ηλιέλαιο της Ανατολής που συγκρούεται με το... παρθένο σογιέλαιο της Δύσης, ενώ εμείς οι αφελείς λαϊκοί τύποι της γης κοιτάζουμε τρομοκρατημένοι με δέος το πιάτο μας το ακριβοπληρωμένο.

Ευκαιρία είναι τώρα να περιορίσουμε τον υπερκαταναλωτισμό μας. Όχι επειδή δεν έχουμε, αλλά επειδή δεν θέλουμε να συνεχίσουμε άλλο να είμαστε τα κορόιδα της αγοράς.

Ας ξυπνήσει λίγο μέσα μας το φιλότιμο μήπως και φιλοτιμηθούμε γενικότερα να ανακτήσουμε τα όσα στην εποχή μας έχουμε παραδομένα και χαμένα.

Γ. Σ. Γκεζερλής

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΧ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

λαμβάνονται κι οι δύο εξίσου καλά ότι απ' την ημέρα αυτή θα εξαρτηθούν μακροί αιώνες ιστορίας.

Ύστερα αρχίζει η τελευταία σκηνη της τραγωδίας – η σπαραχτικότερη που η Ευρώπη γνώρισε ποτέ, μια αξέχαστη πένθιμη αποθέωση. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι καταδικασμένοι σε θάνατο, μαζεύονται στην Αγία Σοφία, τον μεγαλύτερο και περισσότερο καθεδρικό ναό όλου του κόσμου. Γύρω από τον αυτοκράτορα συγκεντρώνονται η βυζαντινή αυλή, η αριστοκρατία, ο ελληνικός και ρωμαϊκός κλήρος, οι Γενοβέζοι και Βενετσιάνοι ναύτες και στρατιώτες εξοπλισμένοι. Πίσω τους γονατίζουν χιλιάδες πιστοί – σκοτεινές σκιές που ψιθυρίζουν προσευχές με βαθιά συνοχή και κατάνυξη μέσα στην τρομαγμένη αγωνία που τους συνταράζει. Μέσα στον απέραντων θόλων τα σκοτάδια, που μάταια αγωνίζονται να τα διαλύσουν τα κεριά με τις τρεμάμενες φλόγες, φωτίζονται τα γονατισμένα πλήθη που μοιάζουν σαν ένα μόνο σώμα δεόμενο στην ίδια επικοινωνία. Είναι η ίδια η ψυχή του Βυζαντίου που υψώνεται προς τον Θεό. Ο πατριάρχης επικαλείται τη Θεία χάρη με ισχυρή φωνή, οι χοροί των ψαλτών αποκρίνονται κι η φωνή η αιώνια της Χριστιανοσύνης, αντηχεί με τη βυζαντινή μουσική ακόμη μια φορά στον ιερό αυτό χώρο. Ύστερα, όλοι πλησιάζουν στο ιερό με τον αυτοκράτορα επί κεφαλής για να μεταλάβουν τη Θεία Κοινωνία, ενώ τ' ακατάπαυστο κύμα της προσευχής ανεβαίνει ως τους θόλους του γιγάντιου μνημείου. Η επικήδεια λειτουργία της Ανατολικής Αυτοκρατορίας έχει τελεσθεί. Η νεκρώσιμη ακολουθία τελείωσε. Μέσα στον καθεδρικό ναό του Ιουστινιανού η Χριστιανική πίστη έζησε την τελευταία της ημέρα.

Μετά τη συγκινητική αυτή τελετή, ο Κωνσταντίνος επιστρέφει στο παλάτι του και ζητά συγχώρεση απ' όλους τους υποταχτικούς του για όλα τ' αδικήματα που τους έκανε στη ζωή του. Ύστερα πηδά στ' άλογο του και τρέχει στα τείχη της Πόλης, απ' άκρη ως άκρη, ενθαρρύνοντας τους στρατιώτες. Η νύχτα είναι μαύρη. Ούτε φωνή ακούεται πια, ούτε όπλων ήχος κανένας. Πίσω όμως από τα τείχη τα βουβά, ένας λαός άγρυπνος καρτερεί την ημέρα και το θάνατο μέσα στην αγωνία.

(Από το βιβλίο «Η Άλωση της Κωνσταντινούπολης», εκδόσεις Μπεργαδής).

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
Στείλτε μας το email σας, για να σας
αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην
ιστοσελίδα www.diaizois.ar

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Κάλιστον Γουέαρ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

αυτό εξεικονίζεται στην αλληλοπεριχώρηση των μελών της Εκκλησίας. Στην Εκκλησία υπάρχει διάσταση μεταξύ ελευθερίας και αυθεντίας. **Στην Εκκλησία υπάρχει ενότητα και όχι ολοκληρωτισμός.** Όταν οι Ορθόδοξοι αποδίδουν στην Εκκλησία τον όρο «Καθολική», έχουν κατά νου (μεταξύ άλλων) και αυτό το ζωντανό θαύμα της ενότητας των πολλών προσώπων σε ένα.

Αυτή η σύλληψη της Εκκλησίας ως εικόνας της αγίας Τριάδας, μάς βοηθά επίσης να κατανοήσουμε γιατί οι Ορθόδοξοι δίνουν τεράστια σημασία στις Συνόδους. Η Σύνοδος αποτελεί έκφραση του Τριαδικού χαρακτήρα της Εκκλησίας. Μπορούμε να δούμε το μυστήριο της ενότητας εν τη ποικιλία, σύμφωνα με την εικόνα της αγίας Τριάδας, να εφαρμόζεται στην πράξη, όταν οι πολλοί επισκοποι, οι συναγμένοι στη σύνοδο, φτάνουν ελεύθερα σε κοινή απόφαση υπό τον φωτισμό του αγίου Πνεύματος.

β) Σώμα Χριστού. «*Ούτως οι πολλοί εν σώμα εσμέν εν Χριστώ*» (Ρωμ. 12, 5). Ο στενότερος δυνατός δεσμός υπάρχει μεταξύ του Χριστού και της Εκκλησίας: κατά την περίφημη φράση του Ιγνατίου, «όπου ο Χριστός, εκεί και η Καθολική Εκκλησία». Η Εκκλησία είναι η επέκταση της Σάρκωσης, το πεδίο όπου συνεχίζεται η Σάρκωση. Η Εκκλησία, σύμφωνα με τον Έλληνα θεολόγο Χρήστο Ανδρούτσο, είναι το «κέντρο και το όργανο του λυτρωτικού έργου του Χριστού... δεν είναι τίποτε άλλο από μια συνέχιση και μια επέκταση του προφητικού, του ιερατικού και βασιλικού Του αξιώματος... Η Εκκλησία και ο Ιδρυτής της είναι αδιάρρηκτα ενωμένοι... Η Εκκλησία είναι ο Χριστός «μεθ' ημών». Ο Χριστός δεν εγκατέλειψε την Εκκλησία όταν ανελήφθη στους ουρανούς: «*Και ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος*», υποσχέθηκε (Ματθ. 28, 20), επειδή «*ου γαρ εισι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών*» (Ματθ. 18, 20).

Η ενότητα μεταξύ του Χριστού και της Εκκλησίας Του πραγματώνεται, πάνω απ' όλα, μέσω των μυστηρίων. Στο Βάπτισμα ο νέος χριστιανός θάπτεται και ανίσταται με τον Χριστό. Στην Ευχαριστία τα μέλη του Σώματος του Χριστού λαμβάνουν το Σώμα Του μέσω των μυστηρίων. Η Ευχαριστία, ενώνοντας τα μέλη της Εκκλησίας με τον Χριστό, τα ενώνει ταυτόχρονα μεταξύ τους: «*ότι εις άρτος, εν σώμα οι πολλοί εσμέν οι γαρ πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν*»

(Α' Κορινθ. 10, 17). Η Ευχαριστία δημιουργεί την ενότητα της Εκκλησίας. Η Εκκλησία (όπως την είδε ο αγ. Ιγνάτιος) είναι μια Ευχαριστιακή κοινωνία, ένας μυστηριακός οργανισμός που σαρκώνεται όπου τελείται η Ευχαριστία. Δεν είναι συμπτωματικό ότι ο όρος «*Σώμα Χριστού*» σημαίνει την Εκκλησία και το μυστήριο. Και πως η φράση *sommunio sanctorum* στο Αποστολικό Σύμβολο σημαίνει ουσιαστικά «*κοινωνία των αγίων*» και «*κοινωνία των μυστηρίων*».

Πρέπει να θεωρούμε πρωταρχικά την Εκκλησία ως μυστήριο. Η εξωτερική της οργάνωση, όσο σημαντική κι αν είναι, έρχεται μετά τη μυστηριακή της ζωή.

γ) Μια συνεχής Πεντηκοστή. Είναι εύκολο να υπερτονίσουμε τον χαρακτήρα της Εκκλησίας ως Σώματος Χριστού και να ξεχαστεί ο ρόλος του αγίου Πνεύματος. Αλλά όπως είπαμε, στο έργο τους μεταξύ των ανθρώπων, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα αλληλοσυμπληρώνονται, και αυτό ισχύει τόσο στην Εκκλησιολογία όσο και σε άλλους τομείς της θεολογίας. Ενώ ο αγ. Ιγνάτιος λέγει πως «*όπου Χριστός, εκεί και η Καθολική Εκκλησία*», ο αγ. Ειρηναίος γράφει το εξίσου αληθές πως «*όπου η Εκκλησία, εκεί και το Άγιο Πνεύμα, και όπου το Άγιο Πνεύμα, εκεί και η Εκκλησία*». Η Εκκλησία, επειδή ακριβώς είναι το Σώμα του Χριστού, είναι επίσης ναός και κατοικία του αγίου Πνεύματος.

Το Άγιο Πνεύμα είναι Πνεύμα ελευθερίας. Το Άγιο Πνεύμα όχι μόνο μάς ενώνει, αλλ' εγγυάται και την άπειρη ποικιλία των προσώπων μέσα στην Εκκλησία: κατά την Πεντηκοστή οι γλώσσες πυρός «*διαμοιράστηκαν*» και εκάθησαν «*εφ' ένα έκαστον*» των παρόντων. Το δώρο του Πνεύματος είναι δώρο στην Εκκλησία, ταυτόχρονα όμως είναι και προσωπικό δώρο, προσαρμοσμένο στον χαρακτήρα του καθενός και της καθεμιάς. «*Διαίρέσεις δε χαρισμάτων εισί, το δε αυτό Πνεύμα*» (Α' Κορινθ. 12, 4). **Ζωή στην Εκκλησία δεν σημαίνει ισοπέδωση της ποικιλίας των ανθρώπων, ούτε επιβολή ενός άκαμπτου και ομοιόμορφου προτύπου πάνω σ' όλους, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Οι άγιοι, όχι μόνο δεν παρουσιάζουν κάποια ανιαρή μονοτονία, αλλ' έχουν αναπτύξει την πιο έντονη και διακεκριμένη προσωπικότητα.** Πληκτικό είναι το κακό κι όχι η αγιότητα.

Αυτή εν συντομία είναι η σχέση Εκκλησίας και Θεού. Αυτή η Εκκλησία – εικόνα της αγίας Τριάδας, σώμα Χριστού, πληρότητα του αγίου Πνεύματος – είναι ταυτόχρονα ορατή και άορατη, θεία και ανθρώπινη. **Είναι ορατή, επειδή αποτελείται από συγκεκριμένες κοινότητες, που λειτουργούν πάνω στη γη. Είναι άορατη, επειδή περιλαμβάνει τους αγίους**

Όλα θα διορθωθούνε Φτάνει να μην κλονισθούμε

Ολισθηρό το έδαφος και που να κρατηθούμε γλιστράμε κινδυνεύουμε να γκρεμοτσακισθούμε.

Βαρέλια τόνοι ηλιέλαιο ποτίσανε τη χώρα λαδώσανε τους δρόμους μας και τι θα γίνει τώρα

Τ' ανακατέψανε παντού σ' όλα τα προϊόντα μεγάλα βάσανα παλιά φαρμάκια τα παρόντα.

Άντε να ξεχωρίζουμε τι είναι μολυσμένο με την σφραγίδα του ΕΦΕΤ τι είναι εγκκεκριμένο.

Έπιασε τους αρμόδιους έξαφνα δυσλεξία κι αργούν να συλλαβίσουνε χρησμούς με ευκολία!

Είναι να τρελαθεί κανείς μας έχουν παλαβώσει συνέχεια μας μπερδεύουνε μας έχουν εξοντώσει.

Πότε με τα κοτόπουλα και με τις αγελάδες τις πρόβειες τις συκωταριές μας βάζουν σε μελεάδες.

Ας μην απελπιζόμαστε ας μην ανησυχούμε κάτι καινούργιο θα συμβεί κι όλα θα ξεχασθούνε.

Γρήγορα θα μοστράρουνε ηλιόλαδα στα ράφια για το τηγάκι, για ψητά και ντοματοσαλάτα.

Ολισθηρό το έδαφος με το 'να και με τ' άλλο ας προσδεθούμε σίγουρα ν' αντέξουμε στο σάλο.

ο Παράλογος

και τους αγγέλους. Είναι ανθρώπινη, επειδή αμαρτωλοί αποτελούν τα επίγεια μέλη της, είναι θεία, επειδή είναι το Σώμα του Χριστού. Δεν υπάρχει χωρισμός μεταξύ ορατού και άορατου, μεταξύ στρατευμένης Εκκλησίας και θριαμβευούσας (σύμφωνα με τη δυτική ορολογία), επειδή και οι δύο συνιστούν μια μοναδική και συνεχή πραγματικότητα. «*Η ορατή Εκκλησία, η επίγεια Εκκλησία, ζει σε πλήρη κοινωνία και ενότητα με ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας, της οποίας Κεφαλή είναι ο Χριστός*». Βρίσκεται στο σημείο συνάντησης του Παρόντος αιώνας και του Μέλλοντος, και ζει ταυτόχρονα στους δύο Αιώνες.

(Από το βιβλίο «*Η Ορθόδοξη Εκκλησία*», Κάλιστος Γουέαρ, Εκδ. Ακρίτας)

Του Έλληνα ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει μόνο υπομένει κόλαφο και μέρα μεσημέρι

Εξαντλείται, αγαπητοί αναγνώστες, το ελληνικό φιλότιμο περιμένοντας μόνο σε σοβαρές περιστάσεις να εκδηλώσει την παληκαριά του, και δεν παρεμβαίνει βιαστικά όπου κι όπου αναλώνοντας την βραδυκίνητη ανδρεία του χωρίς διάκριση!..

Βέβαιοι όντες εμείς οι Έλληνες, όσο Έλληνες έχουμε απομείνει, ότι σε ενδεχόμενη ώρα ανάγκης δεν θα μείνουμε με σταυρωμένα χέρια, αλλά θ' αντιδράσουμε δυναμικά, απολαμβάνουμε την ησυχία μας θεωρώντας την κάθε επιζήμια περίπτωση, ως άνευ σημασίας!

Είναι να μας φοβάται κανείς, εάν διαισθάνεται την ετοιμότητά μας για ηρωικές πράξεις... και είναι φυσικό να μην τολμάει να μας ενοχλήσει... όπως λέει με το νόημα της επικεφαλίδας ο σατιρικός μας ποιητής Γ. Σουρής, παρά μόνο τις... εργάσιμες ώρες, οπότε δεχόμαστε αιφνιδιασμούς!

Μας έχουν ψυχολογήσει σήμερα καλά οι νεοεποχίτες αντίπαλοί μας και με θρασύτατες προσβολές, εν πλήρη μεσημβρία, μας καθλώνουν και μας «ημερεύουν»!!!

Με απανωτά και αλληπάλληλα κύματα «εκσυγχρονισμού» και «μεταρρυθμίσεων» προσαρμοζόμαστε πειθαρχικά στις έξωθεν προερχόμενες πιέσεις και απαιτήσεις που «οδηγούν» το πλεούμενό μας κατά τις βουλές ψυχροφθόρων εξουσιαστών!

Δεδομένου ότι το πλοίο μεταφέρει «γυδοπρόβατα», δεν χρειάζονται και πολλές εξηγήσεις για τον προορισμό του. Όταν θα φτάσουμε στον ποθητό λιμένα, κανείς δεν θα τολμήσει να έχει αντιρρήσεις ατενίζοντας την «γη Χαναάν» της παγκοσμιοποίησης!

Έτσι, φτάσαμε στο σημείο εδώ στην Ελλάδα, την 'ματόβρεχτη χώρα Αγίων, Μαρτύρων, Ηρώων, να παντρεύουμε άντρες με άντρες και γυναίκες με γυναίκες, χωρίς «οι λίθοι να κραξούν»! Ίσα και ψιθύρισαν για την ώρα κάποιοι μερικές απαγορευτικές εντολές, περιμένοντας τις ανστηρές επιπλήξεις της Εσπερίας, για να σιγήσουν -θέλουν δε θέλουν- όλως διόλου!

Μήπως νομίζει κανείς ότι κάτι τέτοιες πρωτοβουλίες και εμπνεύσεις είναι δικής μας επινοήσης δουλειές; Δι-

κή μας είναι η δουλοπρέπεια, η αδιαφορία και η ανανδρία των ημετέρων πνευματικών και πολιτικών ταγών, ώστε να μην προλαβαίνει να «φτερνισθεί» ο αφέντης και να σπεύδουμε να συλλέξουμε τα σταγονίδια των απεκκριμάτων του!..

«Δούλοι οι Έλληνες και ξεπεσμένοι στην έσχατη βαθμίδα δουλοπρέπειας καμάρωναν, μη έχοντας καμιά άλλη διέξοδο, για την προοδευτικότητα τους», θα γράψει κάποτε η Ιστορία! Βέβαια δεν είμαστε οι πάντες υπεύθυνοι γι' αυτή την κατάσταση, όμως κο-

νίως περιμένουν λύση; Εκεί, στο σημείο αυτό εξαντλούνται οι προβληματισμοί μας, στο να παντρεύουμε άντρα με άντρα και γυναίκα με γυναίκα, για να θριαμβεύσει η δημοκρατία και να στεφθούν με επιτυχία οι αγωνιώδεις προσπάθειες της Επιτροπής των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου; Έχουν πληθύνει τόσο πολύ, τελευταία, οι ομοφυλόφιλοι; Έχουν ισχυροποιηθεί και απαιτούν γαμήλιους στεφάνους δόξης; Όχι, δεν βρίσκεται στους ομοφυλόφιλους η αιτία των ολοκληρωτικών τους κοινωνικών απαιτήσεων.

Τους βολεύει βέβαια οπωσδήποτε η ιδέα να κατακτήσουν την συμπάθεια του περιβάλλοντός τους διά νόμου, όμως δεν είναι αυτοί οι υπεύθυνοι της δυναμικής κινητοποίησης που επισυμβαίνει σήμερα, για να νομιμοποιήσει τις σχέσεις τους. Το πάθος τους που ευχόμαστε σαν άνθρωποι ολόψυχα να το αποτινάξουν από πάνω τους δεν τους επιτρέπει την πολυτέλεια να μπορούν να οργανώνουν τέτοιες παγκόσμιες κινητοποιήσεις.

Άλλοι είναι αυτοί που κινούν τα νήματα των εξωφρενικών «γαμήλιων» ομοφυλοφιλικών τελετών. Είναι αυτοί που αγωνίζονται να τσακίσουν ολοκληρωτικά την κριτική

ικανότητά των σύγχρονων λαών, ώστε πολτοποιημένοι με τέτοιες αποφάσεις αποβλάκωσης να μην δύνανται σε τίποτα να αντισταθούν!

Δεν είναι υπεύθυνοι π.χ. οι Σκοπιανοί για τις παράλογές τους απαιτήσεις προς εμάς. Ούτε οι Αλβανοί με τον μεγαλοϊδεατισμό τους και τις Τσαμουριές τους. Ούτε και οι Τούρκοι με τις Αιγιαλιτίδες επεκτατικές τους διαθέσεις. Όπως είναι γνωστό, άλλοι τους υποκινούν σαν φόβητρα, για να ταπεινώσουν νοοτροπίες, να εξαφανίσουν παραδόσεις και αναλλοίωτες πνευματικές αξίες!

Δεχόμενοι τέτοιου είδους εσωτερικές και εκ του εξωτερικού προσβολές, ας αξιοποιήσουμε και λίγο την πατροπαράδοτη «αγριάδα» μας και ας μην περιμένουμε τα χειρότερα, για να κινητοποιηθούμε.

Αρκετά βαρεία είναι η ατμόσφαιρα σήμερα και «χειρότερα» δεν θα υπάρξουν, για να μας κάνουν να καταδεχθούμε να κουνηθούμε... Φωνή Θεού, οργή Θεού, λέει το λαϊκό γνωμικό, αλλά εάν παρ' όλα όσα συμβαίνουν σήμερα παραμένουμε άφωνοι, προς τι να οργισθεί και ο Θεός...

Πρωτομαγιά

Λεζάντα: «αδιάκοπα φωνάζει ο στερημένος μισθός και το αίμα των εργατών που δούλεψαν στα χωράφια σας (Ιακ. ε'4)».

ντά στα ξερά πάντα καίγονται και τα χλωρά.

Από την άλλη μεριά εφ' όσον μόνοι μας καταργούμε τόσο ασυλλόγιστα τα σύνορα του στοιχειώδους ήθους, ας μην είναι κανένας μας βέβαιος ότι και τα εδαφικά μας σύνορα θα γίνουν από εδώ και στο εξής σεβαστά! Ήδη ο πρόλογος αυτής της εξέλιξης έχει αρχίσει να διαγράφεται απειλητικός!

*Όσοι το χάλκεον χέρι
βαρύ του φόβου αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχωσι,
θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία (Ανδρέας Κάλβος).*

Σήμερα, δείχνουμε ακόμα να λογαριάζουμε σαν φόβο, εκείνο της θορυβώδους μάχαιρας και του βιολογικού θανάτου, που δοκίμασαν άλλες εποχές και δεν φαινόμαστε να συνειδητοποιούμε εκείνη την σοβαρότερη φθορά και καταστροφή που μας προξενεί το νεοεποχικό θράσος.

«Μέρα μεσημέρι» δεχόμαστε τους ηχηρούς κόλαφους, για να είναι η ταπείνωσή μας ανυπόφορη και συντριπτική.

Δεν έχει σοβαρά προβλήματα η κοινωνία των ανθρώπων που εναγω-